

Но опозицията не може да заеме по-ясно и категорично отношение към едрата частна собственост не само защото отчита дребнособственическите нагласи на своя електорат. Най-голямата и водеща опозиционна сила – земеделският съюз, изповядва аграризма, който оценява традиционно града и промишлеността като експлоатиращи селото.

И тук идваме до въпроса кои отрасли трябва да са приоритетни според опозиционните сили. БЗНС „Никола Петков“ смята, че това трябва да е селското стопанство, докато социалдемократите приемат, че това може да бъде и индустрията, за която има условия и традиции, сиреч леката и хранително-вкусовата индустрия. Така опозицията се противопоставя на идеята за развитие на тежката индустрия, все по-открито зачитавана от комунистите от 1946 г. насетне. Нея опозиционните сили виждат като покровителствена, а в миналото протежираната промишленост е паразитирала за сметка на останалите отрасли, защото въпреки подкрепата на властта се оказала неконкурентоспособна на външния пазар и се е насочила към вътрешния пазар, изтласквайки оттам дребните полузаянтчийски производства¹³. Затова опозицията настоява при определянето на приоритетните отрасли на икономиката да се изхожда от конкурентността им на външните пазари.

Но международните условия за развитие и търговия на предлаганите от опозицията селскостопански произведения не са благоприятни за България. В западния свят господства принципът на либерализма, залегнал в Атлантическата харта от 1941 г., която автоматично изключва дотации за селското стопанство; България няма възможност да вземе заем от Международния валутен фонд и Международната банка. Очертава се доминация на световните производителки на зърно, а търсените след войната изделия и храни от животновъдството не достигат и в страната. Същевременно българските тютюни постепенно са изтласквани на европейските пазари от американските сортове. С нашата страна не искат да търгуват западните държави поради неуреденото ѝ международно положение, усилващото се съветско влияние, неизплатените задъл-